

KISS BENEDEK

A havazás mögött

*Kíváncszok el e hóesésből
– nem is nyárba:
gyermekkori télbe,
félve nézem ezt a vad kavargást,
félve, félve.*

*Tél bennem is.
Mogorva a kedvem.
Ments ki innen, gyerekkor hava!
Mikor ropogós, ripők hidegben
röpített széllel a korcsolya!*

*S korcsolyával aztán a tanyára,
rokonokhoz, a jeges uton...
A pusztának ködfal volt határa,
s túljutottam minden ködfalon.
Hová lett a régi sok rokon?*

*A vadvizek fenéig beállva...
Csatangoltam térdig-csatakosan
fácánok rozsmaring-léptén járva,
s alig vettem észre:
este van.*

*És az esték! Hímes téli esték!
A kis szoba szinte fölrepült,
szikrázott a csillaggal kivert ég,
Dávid
Jézuskának hegedült.*

*Mese szólt: háborúk, végrehajtók,
a csepp kenyér meg a nagy árvizek...
Nagyanyám főtt kukoricát majszolt,
buggyant gyakran
a borosüveg.*

*Mi kicsik, lestünk elefánt-fülekkel,
a varrógép bele-belebadart.
Egyszer volt... Régen volt...
De volt egyszer!
Már mindent barbár havazás takar.*

A mindennapi pohár

*Töltitek, okkal, oktalan,
mivel feneke van.
Megtelik gyorsan a pohár,
s máris üresen áll.*

*Van, kinek temetése van,
újszülött fia van,
ennek meg lakodalmasan
taktust verek magam.*

*Egyik mind névnapot idéz,
címborákat keres,
másik az életébe néz
mint örök alperes.*

*Van, aki a semmire lát,
van, ki még arra se,
emezt meg – bár nem volt galád –
megcsalta kedvese.*

*Más meg azt mondja: mi soha,
soha meg nem halunk!
(bár Platón s Szókratész oda
s oda Jézus urunk).*

*Oktalan mégsem telt tehát,
mert mindig van valami,
amivel a sors úgy megáld,
hogy nem bírjuk kimondani,
némán kell hordani,
borba kell fojtani!*

Olimpia

*Becsülöm bizony a bajnokot,
ki könnyet ejt a nagy csata után.
Pokolra fut úgyis minden út,
s a vesztes is lehet Batu kán.
Tisztelem ezért a bajnokot,
ha sírni tud a győzelem után.*